

Mijn drie vrouwen - Minhas três mulheres

Ik kan het niet vatten. Het is ook niet te vatten. Zo anders, maar dan ook zo heel anders dan ik had gedacht. Mijn lichaam is een uur of wat geleden in rook opgegaan. Niks van gemerkt. Toen was het al een paar dagen lege materie. Het is nu niks meer dan wat gruis in een siervaas.

Van alles wat ik was en had, is alleen mijn bewustzijn nog blijven voortleven. Ik zou me een bewustheid kunnen noemen, die in staat is zijn eigen dood te ervaren. Zoals de meeste stervelingen had ik me dat voorgesteld als een wazig wolkje, een doorzichtig sfeertje dat wegzweeft. Wat de levenden de ziel noemen. Ze hebben geen idee. Het beeld dat ik van mezelf zou willen geven, is geen beeld. Ik ben een entiteit zonder vorm of inhoud. Ik zweef of beweeg helemaal niet. Ik ben niets, of alles, de lucht, de ruimte hier op en rond het terras en de tuin achter de ouderlijke villa, de vesting van de Carvalho-stam.

Mijn bewustzijn omvat iedereen en alles, het laat iedereen en alles toe, ontvangt alles wat wordt gedacht, gevoeld en gezegd. Ik moet het selectief sturen en richten, want als alle indrukken tegelijk en door elkaar binnenkomen, wordt het een chaos waar ik niet uit wijs word. Zelf kan ik niemand bereiken of beroeren. Zij gaan in mij om, ik word hen gewaar. Ik ben me bewust van hun aanwezigheid, maar we delen niets, kunnen niets overbrengen. Zij hebben er niet het minste besef van.

Het is een andere wereld, een niet-wereld, een etherische dimensie, ergens en nergens, zo wonderlijk. Ik ben los van alles, ook van de andere geestgenoten of bewustheden die hier al verblijven en nog aankomen. Ruimte en tijd, die wezenlijke aspecten van het leven, betekenen hier niets meer. Er is geen richting of perspectief, geen vroeger of later. Overal of nergens, altijd of nooit bestaan niet meer. Alles is eindeloos en oneindig, als een grenzeloos en tijdloos continuüm.

Ik ben niet dood, of wel, maar niet echt, of niet helemaal. Ik bevind mij in een overgang, een tussentijd, alsof ik in wacht sta, voor ik verder mag. Ik heb geen idee hoe lang ik hier moet blijven en waar ik dan naartoe zal gaan. Het is hier aangenaam en vredig, zalig eigenlijk. Er is niemand die een appel op me doet, en alle ellende en pijn die ik heb gekend en gevoeld, zijn weg, helemaal weg. Ik ben volkomen onthecht. Ik zou bijna wensen dat ik eerder was doodgegaan. Als dit een voorafspiegeling is van mijn hiernamaals, dan zou dit het portaal naar de hemel kunnen zijn. Maar laat ik daar maar niet op vooruitlopen. Wat anders? Het vagevuur, of de hel? Een overstap, een nieuwgeboorte, of wederopstanding? Reïncarneer ik, in een nieuw leven als mens, dier, plant? Allemaal speculaties. Ik wacht mijn oordeel en lot af. Dat wordt blijkbaar per geval bekeken en beslist. Ik weet niet door wie, of wanneer. Ik heb nooit in God geloofd, en nu wil ik wel eens weten of ik me heb vergist. Ik zal er wel achter komen. Ik zou me er benauwd bij moeten voelen, maar ik voel niets meer, of toch wel, maar niet zoals vroeger, ik heb nog het besef van die gevoelens, de nagalm ervan, als fantoomgevoelens.

Het is een windstille dag, merk ik, heel zonnig en zacht voor september. Mijn broers en zussen zitten met hun echtgenoten al aan de ene tafel, de gasten schuiven nog bij aan de andere. Mama, de stammoeder, waardig als een koningin, staat aan de trap de genodigden te verwelkomen. Luísa komt er nu ook bij, als laatste. Ik heb haar al in de kapel en op het kerkhof opgemerkt. Na de dienst was ze eigenlijk van plan om meteen naar Le Bistrot Jacarandá aan de Avenida do Infante te gaan, waar Stefano haar na de bijeenkomst zou treffen, maar Mama heeft haar aan de poort opgewacht en mee uitgenodigd. Mooi dat ze hen alle drie voor dit afscheid heeft samengebracht. Luísa. Isabel.

Alessandra. Moeder. Echtgenote. Vriendin. As três mulheres da minha vida. Na Mama zelf, welteverstaan. Vroeger zou het me misschien hebben verward of ontroerd, mijn drie vrouwen samen, dat is in mijn vorig leven nooit gebeurd. En nu kan ik alles opvangen wat ze zeggen en zelfs denken, zonder dat ze ook maar iets vermoeden. Ik hoop dat ze me hier nog een tijdje met rust laten, want ik zou mijn eigen afscheid toch nog willen volgen. Ik ben benieuwd, ik ben echt benieuwd.